
KÉŽ BYS TU BYLA

BOŘEK SLEZÁČEK

Kéž bys tu byla

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.bizbooks.cz
www.albatrosmedia.cz

Bizbooks®

Bořek Slezáček
Kéž bys tu byla – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KÉŽ BYS TU BYLA

BOŘEK SLEZÁČEK

Choose life.

– Mark Renton

Setkání s Rámou

„Ja som chcel, aby moja kniha pravdivo popisala, čo som zažil ako obyčajný chalán po ceste až tu.“

„Kam tu, jako sem na tohle křeslo?“ doptával se moderátor.

„Nie, ako na špicu. Jednoducho je to cesta obyčajného chalána zo sídliska až na vrchol.“

„Aha, tak teď už to chápu. Vy jste teď jako na vrcholu,“ odvětil s jízlivostí, kterou se už ani nesnažil skrývat. „Tak to gratuluju.“

„Ďakujem,“ odvětila oběť bezelstně.

„No to není za co,“ pronesl moderátor pobaveně. „Mohli byste nám prosím ještě připomenout, kolik vám je let?“

Host zjevně doposud nerozklíčoval svou roli zde ani fakt, že se soupeř chystá na závěrečný smeč, a ochotně nahrál: „Dvacat' osem.“

„No výborně,“ tetelil se moderátor. „A vy si teda myslíte, že je na-prosto v pořádku vydávat v osmadvaceti memoáry?“ dostával se do varu vzhledem k absenci jakéhokoliv pokusu o obranu ze strany oběti, nepočítáme-li bezradné pokrčení ramen. „Vy se domníváte, že vydat úplně blbou knížku, kterou, ať vám nekřivdím, jste nena-psal, jen podepsal, protože ji na základě vašich zajímavých celoživotních zkušeností sepsal nějaký druhořadý novinář, že to celé je v pořádku? Že to není škoda papíru?“

Objekt se konečně probudil a vyskočil z rudého kanape jako čertík z krabičky: „Pozri, kokot, ja ti takú prijebem...“

Ale to už před zraky rozpačitého publika vbíhala na jeviště ochranka, aby oddělila posměšně se šklebícího moderátora od jeho znectěného hosta, a kameramani dostávali do sluchátek povel od režiséra: „Chlapi, točte to kurva všechno.“

„Máš pro tu katastrofu nějaké rozumné vysvětlení, Viktore?“ šla rovnou na věc kreativní producentka, jindy mistryně světa v bruslení na tenkém ledu mediálního světa. Závěrečná porada po natáčecím dni, kdy štáb zpravidla zrealizuje dva díly oblíbené talkshow, za normálních okolností sloužila k bilančnímu souhrnu pro režiséra, který dílo druhý den stříhal do výsledného tvaru. Ten pak samozřejmě ještě prošel dalším schvalovacím kolečkem. Ale pokud se kdy něco po jeho práci měnilo, byly to spíše kosmetické úpravy.

„Mně to přišlo oukej,“ odvětil režisér spokojeně. „Jako za mě vlastně bomba. Kdo to má, tohle? Já z toho zvládnu udělat fakt akční dílko.“

„To snad nemyslíš vážně, obhajovat tuhle pavlač,“ kontrovala producentka. „To už nám sem ale fakt nikdo pořádně nebude chodit. Tebe, Viki, možná bavilo takhle trápit bezbranné zvířátko, ale já myslím, že jsme před těmi dvanácti lety, co jsme začínali, měli teda fakt jiné ambice,“ obrátila se směrem k moderátorovi.

„Já nevím, co ti mám na to říct,“ prohlásil rezolutně. „Co jsem měl podle tebe dělat? Tvářit se, že mu to žeru? Proč se zase vracíme k debatě, kterou jsme vedli před rokem? Probrali jsme to přece tam a zpátky tisíckrát. Za ty roky u nás byli všichni. Všichni, kdo jsou něčím zajímaví, kdo, vole, jsou aspoň trochu při věci, vtipní, já nevím co. Většina z nich tam dokonce na tom křesle za ty roky seděla nejmíň třikrát. Nikoho už to nezajímalo a i já jsem u toho spal. Je to tvoje chyba, že dopustíš takový výběr hostů. To je strašný materiál. Tobě se to řekne, ale já tam jdu s kůží na trh, to je můj ksicht. Moje jméno.“

„No nezlob se, Viki, ale taky moje. Já zodpovídám za výsledek, je to moje vizitka. Mám taky dost co ztratit.“

„Hele, rád bych ti připomněl, že je to ani ne půl roku, co jsme tu měli fotbalistu, který vydal knížku o pobytu v kriminále, kam se dostal proto, že je úplný debil. Já to jakž takž ustál, tady Radim měl ve střížně co dělat, aby z toho udělal něco aspoň trochu smysluplného, a ty jsi mi slíbila, že už se nic podobného nestane. A pak mi tam posadíte hovno, co si v osmadvaceti myslí, že je génius jen proto, že našel slovo, které se rýmuje se slovem píča, a rád by své zkušenosti předal mladším. Já měl co dělat, abych se udržel ve vysílatelném pásmu. Co všechno kurva snese papír. Nikki Snow, vlastním jménem Laco Kocúrik. Jak tohle mohlo skončit jinak?!“ Poslední věty křičel a exaltovaný verbální projev doprovodil hozením židle proti skleněné stěně zasedačky a teatrálním odchodem středem včetně třísknutí dveřmi, samozřejmě. Tento fakt mu ovšem nezabránil využít odvoz smluveným dopravcem placeným produkcí. Tak nasraný zase nebyl, aby ho to donutilo vytáhnout z kapsy pět stovek za taxi. K vlastním finančním prostředkům měl odjakživa, řekněme, mimořádný citový vztah.

„Zastavte mi tady, chci se trochu projít,“ houknul na řidiče, když míjeli park. Bydlel jen dva bloky odsud a usoudil, že malá procházka bude to právě pro obnažené nervy.

Bylo něco po desáté večer a na duben poměrně vlídné počasí. Jen co za sebou zaklapl dveře auta, řidič šlápnul na plyn a byl tentam. Viktor se chvíli rozhlížel a pak se rozhodl jít po okraji parku ulicí, na jejímž konci, jen pár desítek metrů od domu, ve kterém se nacházel jeho mezonetový byt, byl malý bar. *Hovno procházku, panáka potřebuju.*

„To jsou k nám hosti. Dobrý večer, mistře,“ rozzářil se mladý barman, jen co se Viktor objevil ve dveřích. „Už jste u nás dlouho nebyl.“

„Není čas.“

Strohou odpověď doplnil pokusem o milý úsměv. Věděl, že barman je zároveň jedním z majitelů toho zvláštního podniku. Starosvětsky koncipovaný bar totiž vlastnila parta tři nebo čtyř

nadšenců, kteří o alkoholických nápojích, zejména destilátech, věděli opravdu všechno. Nabízené nápoje byly skutečně exkluzivní, a tudíž i náležitě drahé. Podnik tedy, přes dobře vybranou lokaci, sice ve švech nepraskal, ale svou klientelu měl. Nejinak tomu bylo i dnes. Těch pár hostů si však hledělo svého, to vše ve velmi tlumeném osvětlení a s tichým doprovodem piana.

„Tak co vám dnes mohu nabídnout?“ šel profesionál rovnou na věc.

„Já nevím,“ odpověděl s odzbrojující upřímností Viktor, čímž dal věčně usměvavému barmanovi plně najevo své rozpoložení a fakt, že ať naleje, co naleje, půjde spíše o účinek než o znalecký požitek.

„Fajn,“ nenechal se vykolejit hostitel, „posledně, pokud mne paměť neklame, jsme měli takové ginové okénko, zakončené japonským Ki No Bi Sei...“

„Upřímně, mám za sebou den dost na hovno a vypil bych klidně i okenu, pokud mě to ožere a nezabije,“ přerušil Viktor jeho rozjímání.

„Jistě, chápu,“ nenechal se barman vykolejit nečekanou, až křupanskou upřímností významného hosta. Jeho povolání s sebou neslo fakt, že byl zvyklý se vyrovnat s mnoha velmi bizarními situacemi a ještě se při tom dobře bavil.

„Myslím si ale, že ke stejnému výsledku můžeme dojít i nepoměrně sofistikovanějším způsobem,“ pokračoval nevzrušeně.

„A taky nepoměrně dražším,“ kontroval Viktor. Původně chtěl tento postřeh ponechat nevyřčen ve své mysli, ale když už byl dnes tak daleko, že pozorázel úplně všechny a skončil v baru, proč se přetvařovat.

„Vtipný jako vždy,“ uchichtl se barman potěšeně. Toto byla zjevně situace, kterou si uměl užít. Ostatně i Viktora to právě začalo bavit.

„Takže když vynecháme čisticí prostředky, pokud na nich samozřejmě netrváte, mohli bychom pokračovat v exkurzi po japonských ostrovech. Máme tady nově výjimečnou single maltovou whisky Akashi. Je o něco silnější, než japonské whisky normálně bývají, a bude se nám tedy pro vámi vytyčený cíl dobře hodit. A bude to, řekněme, velmi důstojná cesta.“

„Sem s tím,“ lakonicky odvětil host.

Barman před něj po chvíli s nezbytnými rituálními úkony postavil těžkou sklenici s avizovaným drinkem a malou karafu s pramenitou vodou.

„Kolik?“ zeptal se Viktor.

„Jen malou kapku,“ odvětil teatrálně tichým hlasem barman, „chut i vůně se nádherně rozvinou.“

Viktor tedy uchopil karafu a velmi opatrně ukápnul vodu do japonského nápoje. Barman uznale pokývl hlavou na znamení, že přesně toto množství měl na mysli. Viktor mu v odpovědi poslal výraz tváře říkající s jistotou světáka: *Nedělám to poprvé*. Pak se napil a druhý výraz jeho tváře, neméně světácký, znamenal něco jako: *Měls pravdu, hajzle. Bude to drahé, ale skvělé*.

Následovala poměrně zábavná přednáška o degustovaném nápoji, něco o vůni bílého ovoce a vřesu, na patře pak citrusy a lehce dřevité aroma... Po zhruba dvou hodinách, přibližně jedenácti panáčích a účtu přesně dvanáct tisíc čtyřicet korun, placeno kartou a samozřejmě bez dýška, se milý Viktor, vyprovozen zdvořile, leč nesmlouvavě z podniku, pokusil dorazit domů. Úspěšně. Víceméně.

Podkrovní byt byl řešen poměrně velkoryse ve dvou rozlehlých patrech a ještě jednom malinkém podlaží úplně nahoře, zavěšeném v prostoru. Ložnice byla tam. Viktor si byl obecně vědom, že s přibývajícimi roky se z této dispozice stane problém, ale jeho žena tvrdošijně odmítala odstěhovat se za město do domu, který by do budoucna zohlednil fakt, že nikdo prostě nemládne, což se výrazně projeví zejména ve chvíli, kdy se posere výtah.

„Jsme kulturní lidé, pracujeme v divadle, navštěvujeme divadla. Možná tě to překvapí, ale na venkově žádná divadla nejsou,“ rezolutně zamítla jeho pokus o přesídlení. Viktor už se k tomu tématu nikdy nevrátil. Znal svou ženu a chtěl mít klid.

Jako prostatik musel samozřejmě párkrát za noc na toaletu, a proto častěji než v ložnici spával v pokoji pro hosty, který vznikl o patro níže z jednoho z dětských pokojů a sousedil s toaletou. Navíc

manželka nakonec měla pravdu. Na venkově opravdu divadla nejsou. Ani bary. Tak jako tak se mu teď ani jedny schody zdolávat nechtělo. Rozhodl se tedy strávit noc na kanapi v obýváku. Než ulehl na lože, nalil si ještě jednu skleničku a šel se vyčůrat. Při tom, vsedě, vypil zmíněnou skleničku, a tak si na dobrou noc nalil ještě jednu, do druhé nohy. Když už, tak už. Abyste si nemysleli, Viktor není žádný ožrala. Pije sice často, ale střídmě, v anglickém stylu. Myšleno samozřejmě v tom gentlemanském. Podobné eskapády jako ta dnešní jsou spíše výjimečné.

Usnul, jen co zavřel oči.

Ze spánku ho vytrhl šramot ozývající se z předsíně. Posadil se, protože opěradlo kanape mu zakrývalo výhled tím směrem. Napadlo ho, že mladší z jeho dětí, syn Roman, s ním přišel probrat záležitosti uplynulého dne. Byl jako kameraman součástí tvůrčího týmu Viktorovy talkshow, a tak se ho celá situace týkala nejen v osobní rovině, ale i v té profesní.

„To jsi ty, Romane?“ zahuhlal. Ze směru od předsíně vycházelo silné bílé světlo. Viktor zmateně zamžoural, přivřel oči, oslněn tou září, ve které spatřil obrysy lidské postavy.

„Ne, nejsem Roman,“ ozval se mužský hlas, tak povědomý.

„Kdo to do prdele je?“ zahalekal Viktor a na svůj věk křepce vyskočil z kanape. Mimochodem, to jsem ještě nezmínil, máte pravdu. Viktorovi je šedesát šest let.

„Uklidni se a posaď se, prosím,“ odpověděla postava tím povědomým hlasem. Viktor si ne a ne vzpomenout, odkud ho zatraceně zná. Ale zná ho tak dobře.

Poslechl a posadil se zpátky na kanape bez známky protestu. Takovou sílu měl ten hlas. Jeho majitel se pomalu přibližoval směrem k němu. Ta bílá záře vycházela z něj, jen už nebyla tak silná. Viktor se vzpamatoval z prvotního leknutí a pokusil se vstát, ale tělo ho neposlouchalo. Tak strašně se snažil přimět se k pohybu, napínal všechny síly, ale marně. Zkusil výhrůžně mávnout směrem k postavě a přece – ruka se pohnula, ale jako ve zpomaleném záběru.

Ať se soustředil, jak chtěl, trvalo věčnost, než opsala zamýšlený oblouk. Hrozný pocit bezmoci. Muž mezitím dorazil ke křeslu naproti kanape, posadil se a zář téměř zmizela. Na tváři měl zvláštní, klidný úsměv a ta tvář, tak povědomá...

„Kdo jste?“

„Mám mnoho jmen.“

„Vypadáš jako já.“

„Mám mnoho podob.“

„Kurva.“

„Kurva se neříká, Bohumile.“

„Cože?“

„Ale nic.“

„Kdo sakra jsi? Co tu děláš? Jak ses dostal dovnitř? A proč se do prdele nemůžu hejbat?“

„Otázky, otázky, otázky,“ odpověděl dotyčný klidným, tichým hlasem, tak povědomým, se stále neměnným vyrovnaným úsměvem na své tváři. Jeho tváři. „Taky jich pár mám. Ale nejdříve ze všeho tě musím ujistit, že ti nic nehrozí. Jsi v bezpečí. Přišel jsem jen na návštěvu. Na takový přátelský pokec.“

Viktor už už chtěl vyslovit zamýšlenou větu, něco o tom, aby šel dotyčný do prdele, nebo zavolá policajty, ještě předtím mu ale rozbije hubu a tak dále. Jenže v tu chvíli se dotyčný pousmál trochu silněji a jinak, jako by předem jeho verbální reakci znal (ono ostatně odhadnout, co chlap v takové situaci nejspíš řekne, zase není takový kumšt), a Viktor s úděsem zjistil, že ze sebe nemůže vydat ani hlásku. Jako by mu v plicích došel všechen vzduch. Ale nedusil se.

„Nezlob se, nutné opatření,“ omlouval se muž, „vypadáš rozčileně a já nechci, abys křikem zbytečně vyděsil svou ženu. Mohl jsem se přikrást nepozorovaně a rovnou ti nacpat do pusy roubík, ale to by bylo barbarské a já mám skutečně jen přátelské úmysly. Už ses uklidnil?“

Viktor jen třesl očima ve směsici vzteku a děsu.

„Dobrá, tak tomu dáme ještě chvilku. Zkus zhluboka dýchat, a až se uklidníš a ujistiš se, že zvládneš neřvat na celé Vinohrady,

dvakrát zřetelně pokývni.“ S těmito slovy se muž odmlčel, pohodlně se uvelebil v křesle a s klidným, tím zasraně klidným a vyrovnaným, dokonce by se dalo říct blazeovaným výrazem Vikiho upřeně pozoroval. Ten se ale uklidnit nehodlal. Nesnášel lidi, co na něho zírají a mají u toho blazeovaný výraz. A navíc – a to je nejhorší – když mají jeho obličej. Ostatně i ten blazeovaný výraz byl do značné míry jeho. To si ale v tu chvíli neuvědomil. On se totiž každý z nás vidí o dost jinak, než jak ho vidí ostatní. Známa věc.

Myšlenky se mu honily hlavou jako běsnící bouře. Ale každá bouře jednou ustane a cizinec nevypadal, že má naspěch.

Zkusil zhluboka dýchat. Šlo to, ale moc to nepomáhalo. Rozhodl se tedy otestovat mužovy schopnosti a dvakrát zřetelně kývl hlavou.

Muž na křesle jen jemně, téměř neznatelně zakroutil hlavou na znamení nesouhlasu.

„Velmi bych si cenil, kdybychom k sobě byli upřímní, naprosto upřímní. Jinak by má návštěva, milý příteli, neměla smysl. A to by byla škoda.“

Hovno, pomyslel si Viktor a muž se pobaveně ušklíbl.

Těžko říct, jak dlouho to trvalo. Na hodiny totiž neviděl. Musel by otočit hlavou a to nešlo. Ale byla pořád tma, takže zase tak dlouho to být nemohlo. Snad hodinu dvě, těžko říct. Kdyby mu ale někdo řekl, že rok nebo vteřinu, neměl by důvod nevěřit. Prostě nevěděl. Najednou mu myšlenky přestaly zběsile vířit a usadily se, jako se po čase usadí prach zvednutý výbuchem. Když si to uvědomil, dvakrát kývl.

„Jmenuju se Ráma,“ odpověděl muž zdvořile na otázku, kterou Viktor nestačil položit.

„Můžeš mi vysvětlit, co má tohle všechno znamenat?“ překvapil sám sebe klidným tónem vlastního hlasu.

„No vidíš, že to jde,“ pousmál se muž. „Ale ke tvé otázce. Asi bych se o to mohl pokusit, nicméně nemyslím, že by to mělo valný význam. Některé aspekty této situace by ti i přesto zůstaly nevyhnutelně skryty a neúplný obrázek je horší než žádný. To mi věř. Ostatně to je taky jeden z důvodů, proč jsem tady.“

Viktor spolknul slovo „kurva“, což Rámovi opět vyloudilo na tváři, jeho tváři, ironický úšklebek. Pochopil tedy a pokračoval v konverzaci bez dalších pokusů o verbální i jakékoliv jiné útoky. Zároveň s tímto pochopením se v něm rozlil zvláštní klid. Příjemný pocit, dosud nepoznaný. Viktor byl z těch lidí, kteří jsou věčně napnuti jako struna, připravení k boji. S čím vlastně?

„Jak to myslíš?“

„Co?“

„No že je to jeden z důvodů, proč jsi tady.“

„Myslím to tak, že tvůj obrázek o tobě samém je neúplný a já bych ti rád pomohl ho doplnit. Nebo se o to alespoň pokusit. Většinu práce budeš muset tak jako tak nakonec odvést ty.“

„Jak neúplný?“

„Neúplný možná není úplně přesný popis stavu. Zkreslený je mnohem preciznější vyjádření.“

„Jsi mistr v disciplíně mluvit a nic neříct.“

„A není to spíše tak, že ty jsi mistr v disciplíně poslouchat a nic neslyšet?“

Viktor si právě v ten moment uvědomil, že na to, že šel spát zpitý pod obraz, se teď kupodivu cítí velmi svěže. Lépe se snad nikdy necítil. Napadlo ho, zda mu barman nezatajil nějaký detail o ingrediencích použitých při výrobě té japonské whisky.

„Ne, nejsi pod vlivem drog. Tvá mysl je čistá,“ řekl Ráma.

„Takže tohle, co se teď děje, je realita?“

„To záleží na tom, co si představuješ pod pojmem realita. Skutečnou realitu?“

„Ona je ještě nějaká jiná, nebo ses prostě rozhodl mě tady zatknout a urelativizovat k smrti? A jak to, že jsi mi tak podobný?“

„Už jsem, myslím, zmínil, že mám mnoho různých podob. Tahle je k věci, jak sám poznáš. Snad. A ano, mezi skutečnou realitou a tím, co za ni považuješ, je rozdíl. Značný rozdíl. Ta tvoje je jen nepatrný výsek té skutečné, navíc znetvořený takovým množstvím kognitivních zkreslení, že už s realitou vlastně nic společného nemá. V tom se ale, mohu tě uklidnit, nelišíš od jiných lidí a ani si s tím nemusíš

lámat hlavinku. Ono to vlastně nevadí. Respektive nevadilo by to tolik, kdyby tvůj pohled na sebe sama nebyl v příkrém rozporu s tím, jak tě vnímá tvé okolí. Nevadí rozdíl, vadí příkrý.“

Viktora napadlo, jak je možné, že z těch milionů otázek, které mu ještě před chvílí, v té bouři vzteku, vířily hlavou, mu vlastně žádnou nepoložil.

„Nejsou důležité,“ odpověděl Ráma, „respektive jsou, ale jen by nás odváděly od pravé příčiny mé návštěvy. Nejde totiž o mne, ale o tebe. A tím vlastně i o mne. Je to složitější.“

„Nepovídej,“ pronesl Viktor jízlivě.

Ráma se pousmál a lehce pokýval hlavou.

„Jsi šťastný?“ zeptal se místo odpovědi.

„Co to je za blbou otázkou? Kdybych chtěl k psychologovi, kartárce nebo nějaké ezoterorce, co mi za trojku na hodinu bude říkat, co chci slyšet, můžu si je půjčit od manželky.“

„Proč se mnou bojuješ? Já jsem se tě jen slušně zeptal.“

„Protože tě neznám, protože nevím, co tohle všechno má znamenat, a hlavně proto, že ať jsi kdo jsi, nic ti do toho není.“

„Přijde mi, že máš nějaké trápení,“ pokrčil rameny Ráma.

„A to proč jako?“

„Protože tvůj stav má daleko ke klidu a vyrovnanosti. Dnes například ses při natáčení choval jako debil.“

„Nevím, proč bych se zrovna tobě měl z čehokoliv zpovídat. A jako debil jsem se rozhodně nechoval.“

„Já myslím, že ano. A zjevně nejsem jediný, podle reakcí tvých kolegů.“

„Dobře, možná trochu. Ale rozhodně jsem nebyl větší debil než ten dezorientovaný chudinka.“

„Odkdy je pro tebe měřítkem někdo, kým zjevně pohrdáš? To si dáváš latku tak nízko z nedostatku sebevědomí, z lenosti, nebo prostě jen rezignuješ sám na sebe a na věci, na kterých ti dříve záleželo?“

„Jako například na co?“

„Třeba na respekt k druhým a na triviální slušnost.“

„Vždycky jsem byl ironický na hraně.“

„Jistě, ale aspoň sis vybíral opravdové soupeře, netrápil jsi zvířátka. To je přece nedůstojné, troufat si na slabší. Máš na víc. Nebo ne? Nebo už ne?“

„Jednak nejsi první, kdo mi to v posledních hodinách řekl, a pak, já jsem si toho klučinu nevybral. Byl mi vybrán a to je rozdíl.“

„Výmluva.“

„Ne, to není výmluva, to je fakt.“

„Milý příteli, ten tvůj pořad stojí už delší dobu pěkně za hovno. Ty to víš a mstíš se za to lidem, kteří za to nemůžou. Nemyslíš, že je načase to odpískat?“

„Já jen dělám svou práci. A dělám ji nejlíp, jak umím.“

„To teď přesvědčuješ mě, nebo sebe? Já jsem tě před chvílí žádal, abys byl upřímný. Jinak ta debata nemá smysl.“

„Já se tě o ni neprosil.“

„Dobře. Nebudu se tady s tebou přetahovat o slovíčka a předestřu ti to, co jsi nazval skutečnou realitou. Já bych to spíše nazval tím, co vidí všichni okolo tebe.“

Viktorovi se zase vyprázdnily plíce. Nedusil se, ale nemohl ze sebe dostat ani hlásku.

„Nezlob se, skákal bys mi do řeči,“ pokrčil Ráma omluvně rameny.

„Nejen že tvá talkshow stojí za hovno, ale ty to navíc víš. A taky je ti někde hluboko uvnitř jasné, že jsi z toho vlaku měl už dávno vystoupit. Víš, co vidí všichni okolo tebe? Chlapa, který si odmítá připustit, že někdy je prostě lepší říct dost. Jistě, ta show dává práci nejen tobě, ale i tvému synovi, tvójí neteři a ty, dobračisko, jim nechceš brát jistý příjem – a další a další výmluvy. Nenapadlo tě se na to podívat jinak? Třeba tak, že kdybys je nebrzdil, dávno mohli dělat něco jiného, zajímavějšího? Museli by se samozřejmě trochu snažit, ale takhle je zdržuješ a ještě máš pocit, že by ti měli být vděční. Vždyť i celý ten realizační tým, všichni, kdo to s tebou ty roky táhli, by se na to dávno vykašlali, kdyby jim tě nebylo líto. Jistě, některým jde o prachy, ale ti hlavní, ti jich mají dost odjinud. Pravá příčina toho, že jsi to celé pořad neodpískal, jsi ty sám, tvoje ego a pocit, že i když už to není, co to bylo, pořad jsi o parník lepší

než ostatní. A víš ty co? Nejsi. A i kdybys byl, co to mění na faktu, že se prodáváš pod cenou? Nenapadlo tě, že i když ti za tu trapnou sračku královsky platí, že ty za to platíš ještě mnohem víc? No ano, nekoukej na mně takhle. Prošustroval jsi kredit břitkého, pohotového, vzdělaného intelektuála, šarmantního a vtipného. To jsi býval. Teď jsi stárnoucí maloměšťák, který se drží oskákaného kola, protože se bojí, že na novém by se už nenaučil. Že by se mu smáli. Ale oni se ti všichni už dávno smějí, kamaráde. Vždycky když něco získáš, něčím za to platíš. A je jen na tobě, aby sis spočítal, jestli jsi ochoten takovou cenu zaplatit. Ano, do určitého momentu to pro tebe byl přínos, ale to je dávno pryč. Ten bod zlomu jsi ve své nabubřelosti nevnímal. Co teď, příteli? Herec jsi průměrný, renomé moderátora jsi rozměnil na drobné, spáváš na kanapi a máš zduřelou prostatu. Co z těch vyjmenovaných věcí ti zavdává příčinu, aby sis nadále myslel, že jsi mistr světa, a choval se jako ješitný sebestředný arogantní senokřup?“

Ráma se na chvíli odmlčel a upřeně, stále s tím stejným vševedoucím úsměvem, Viktora pozoroval.

„No nic, to je tak nějak ve zkratce všechno, co jsem ti chtěl říct. Podtrženo sečteno, myslím, že jsi dost starý na to, abys konečně zahodil svoje přebujelé ego, vyndal hlavu z prdele a zkusil zpátky nahodit řemen.“

Pak se zvedl z křesla a zamířil k předsíni. V tu chvíli Viktor ucítil vzduch v plicích.

„Kdo jsi?“

„Já jsem ty. V podstatě. Taková tvoje dospělejší verze. Jistě, asi jsem se měl stavit dříve. Ale lepší pozdě než později. Mimochodem, za chvíli dorazíš na veřejné záchody. A to bude přesně ten moment, kdy by ses měl raději probudit. Nevím, jestli bys po tom všem chtěl ráno ještě čelit faktu, že ses v noci pochcal.“

A s těmi slovy zmizel v bílé záři.

Svět podle Pavly

Ve filmu by se ozval zvuk budíku a kamera by zabrala ruku, která chvíli poslepu pekelný stroj hledá, až ho najde a vypne. Jenže tohle není film. I když jednou by třeba být mohl. Vlastně možná i měl. Ale to by bylo na dýl. Je ráno a ráno se spěchá.

Ložnici zaplnily tóny letitého hitu Justina Timberlaka: *Señorita, I feel for you...* Pavla zašmátrala rukou po nočním stolku, nahmatala mobilní telefon, rozlepila oči, zkontrolovala displej, nechala refrén dohrát a pak budík vypnula. Rituál. Dělal to tak vždycky. Tedy skoro vždycky – tehdy, když se probouzela sama. Dnes bylo zrovna to ráno. Večer předtím sice na večeři byla, to ano, ale s Honzou. Pozvání od něj přijímala v podstatě jen tehdy, když nebylo na stole lepší řešení. Co s načatým večerem? Večeře s Honzou. Pořád lepší než sedět sama doma a upíjet se těžkým sicilským červeným vínem, kterým ji zásobuje Emanuel, mimo jiné restauratér a majitel sítě prodejen s italskými delikatesami a hlavně typický středomořský bonviván. Jednou začas jí pošle dva tři kartony kurýrem domů a vždycky přibalí ještě nějaké dobroty. Emanuel by vlastně splňoval Pavliny vysoké nároky. Je poměrně mladý, není mu ještě ani čtyřicet, sympaták, vtipný, má peníze, ale tak nějak mimochodem a s lehkostí. A hlavně je single. Jenomže je to děvkař a to je životní styl, který evidentně nehodlá opustit. Má to v krvi. I když oponentlit to umí pokaždé skvěle.

Ale zpátky k večeři s Honzou. Nebylo to vždycky tak, že milostivě přijala jeho pozvání. Někdy se mu ozývala sama. Většinou proto, že

jí někdo na poslední chvíli dostaveníčko zrušil, nebo měla nějaký splín. A Honza tady byl pro ni. Věděla to a vážila si toho. Ale zase ne tolik, aby ho odměnila tím, po čem tak toužil. Jeho trpělivost a oddanost byly neuvěřitelné, připomněla jí kytice růží, která se skvěla na stole v obýváku. To už se pomalu rozkoukávala a ploužíc se do koupelny přikázala Siri, aby pustila její ranní playlist. V koupelně si sundala tričko. Spávala ráda nahá, ale pro osamělé noci se někdy přioblékla. Chvíli stála před zrcadlem a znaleckým okem hodnotila, jak ji ohlodává zub času. To byl slovní obrat její matky, ale Pavla ho shledávala příhodným, jakkoliv při bližším ranním hodnocení musela s uspokojením konstatovat, že na ty roky dobrý. Poměrně výrazná brunetka byla kus od přírody, ale neponechávala nic ani náhodě, ani zmíněnému zubu času a důsledně o sebe pečovala. Těch hodin strávených ve fitku. Nic není zadarmo a o svůj kapitál je potřeba se starat. Spořivé děvče z jihočeského maloměsta vědělo, jak to chodí. Byla spíš po otci, dobrodruh, který se snaží urvat, co se dá. Máti byla ustrašená, úzkoprsá puška a nikdy si moc nerozuměly. Když ji potřebovala k něčemu přemluvit, vždycky na to šla přes bratra. Už odmalička. Ale s tatínkem to uměla.

Pavla dbala na rituály. Věřila, že pomáhají zachovávat psychickou rovnováhu, a v tom se nemýlila. Vždycky proto po ranní sprše vytáhla karimatku a pomalu vítala slunce, protahovala se a dýchala. Ale pak už všechno zrychlilo. Kafe, ovoce, cereálie, trocha freshe a nástup do šatníku. V jejím poměrně rozlehlém bytě byla neveliká místnost určená jen pro šatičky a botičky, jak svým svrškům mazlivě říkala. A taky pro pár kabelek, samozřejmě.

Když byla s přípravami hotová, ještě finálně zhodnotila výsledný outfit ve velkém zrcadle v předsíni, spokojeně se pousmála, vyšla z bytu, zamkla a přivolala si výtah. Z garáží do čtvrtého patra, kde bydlela, chodila nahoru většinou po svých, pokud nenesla nějaký nákup. Pomáhá to tvarovat hezký zadek i stehna. Opačným směrem ale jezdila vždycky výtahem. Schody dolů prý nedělají dobře kolenům. Ne že by s nimi měla problémy, ale proč tomu jít naproti. Nehledě na to, že velmi často jezdila do práce na svém parádním

městském jízdním kole tyrkysové barvy s proutěným košíkem na řídítkách, které parkuje na terase, a to by se ze schodů tahalo těžko. Dnes nicméně vyráží autem, protože hned po práci má nějakou akcičku a chce být šik.

Výtah zacinkal a otevřel dveře. Uvnitř se na ni ze široka usmál zhruba šedesátiletý, opečovaný a přepychově opálený muž v padnoucím tmavě modrém obleku sladěném s o něco světlejší košilí s rozhalenkou. Majitel mezonetu s terasou a bazénem úplně nahore na střeše. Na právníka byl docela rozevlátý, ale kdo by při jeho příjmech nebyl. Pavla měla poměrně jasnou představu o majetkových poměrech mužů ve svém okolí. „Dobrý den, princezno.“ Takhle žoviálně ji zdravil jen tehdy, když se v blízkosti nenacházela jeho manželka. Ta ji vždycky probodávala nenávisnými pohledy a starý mlsný kocour měl stažený ocas. „Dobrý den, Vladimíre,“ odpověděla také s úsměvem. To byla hranice. Dál nešli. Nikdy. Pavle to vykání přišlo každopádně sexy. Udržovalo mezi lidmi tu tenkou čáru, kterou lze „na tykačku“ snadno přešlápnout. Ostatně například s panem K si vykali doposud. Po všech těch letech. A vůbec po tom všem.

„Jak se máte?“ zeptala se. Nečekala na odpověď a hned si přisadila: „A jak se má vaše paní?“

„Princezno,“ povzdychl si seladon, „aspoň chvíli jste mohla předstírat flirt. Já už si to jinak moc neužiju. Nehledě na to, že kontrolorka mi pořád funí za krk,“ usmíval se pobaveně při představě stíhající choti.

„Já se jí, Vladimíre, vůbec nedivím. Tak příště, slibuju,“ zasmála se na rozloučenou a hledala přitom v kabelce klíčky od svého perleťově bílého kupé.

„Martičko, už jedu, ale jsem úplně zasekaná v Holečkovy. Zase něco kopou a je tu semafor. Ještě včera tady nebylo nic. Budu tak za dvacet.“

„Jasně, v poho,“ ozval se ženský hlas z reproduktoru v kabině auta.

„Hele, kočinko, jede mi tam kurýr s balíčkem. Prosím tě, vem to od něj a hoď mi to na stůl.“

„Jasně, neboj.“

„Zlatíčko, Marti. Díky.“

Marta dělala back office v marketingovém oddělení mediálního domu, kde Pavla pracovala. Shodou okolností tam začínala právě na téhle pozici. Od té doby se ale změnilo hodně. *Musím jí koupit nějakou maličkost*, pomyslela si. Dělat si přátele na všechny strany byla jedna ze zásadních součástí její strategie. Nikdy nevíš. Navíc moc dobře věděla, jak nevděčný džob ta Martina práce je. O to víc jí udělá radost, že to někdo ocení.

U vjezdu do podzemních garáží stáhla okýnko a pípla si parkovací kartou. Počet stání byl značně omezený a řadoví zaměstnanci na ně nárok neměli. Většina z nich tak jezdila hromadnou dopravou, někdy na kole a ti, kdo nemohli jinak, pak buď objížděli ulice v okolí a doufali ve štěstí, nebo auto zapíchli v garážích nedalekého obchodního centra a museli co tři hodiny vyjet a po chvíli zaparkovat znovu. Pavlu to po nástupu bavilo tak týden, a tak si jako jednu z prvních met ke zdolání v nové korporaci zvolila právě zisk parkovacího místa. „Per partes, Pavlíno, per partes,“ říkával jí na gymplu matikář, a upřímně, tohle bylo sice to jediné, ale každopádně zásadní, co si ze středoškolského integrálního počtu odnesla. Není malých rolí ani malých vítězství. Se závistí kolegů si nikdy moc hlavu nedělala. Byla milá, vždy, za všech okolností a ke všem bez rozdílu. Tím případné předsudky stran svých privilegií uměla vyvážit. A nebyl to ani kalkul. Pavla taková prostě byla. Neroznášela drby a neměla přebujelé ego. A v možnosti parkovat s managementem neviděla cíl, ale prostředek. Prostě další krůček na cestě.

Na jejím stole čekal balíček, který za ni převzala Marta, a sada vizitek v novém přebudovaném designu, na nichž stálo Bc. Pavla Adamová, project manager. Ten titul získala před čtyřmi lety, rok po nástupu do tohoto baráku. Klasické studium při zaměstnání, „soukromá vysoká škola“, jak s úsměvem dodávala při líčení svých studijních zážitků. Měla pro porovnání i zkušenost se státní vyso-

kou. Po gymnáziu se jí podařilo dostat na VŠE, a tak začala její pražská anabáze. I když nutno dodat, že dva semestry nejsou moc. Mezi těmito dvěma studijními pokusy pak byla osm let dlouhá pauza. K tomu, aby si dodělala alespoň nějaký titul, ji nakonec dokopal pan K. Na promoci pochopitelně nebyl, ale hned druhý den ji po večeri odvezl na strahovský kopec, vjel do garáží několikapodlažního domu s vlastní ostrahou a ve výtahu jí obřadně předal klíče. „Slíbil jsem vám to. A sliby se mají plnit nejen o Vánocích.“ Pavla nebyla chvíli schopna slova, a tak pokračoval s lišáckým úsměvem „To je odměna za to, že jste byla pilná studentka.“

A hlavně milenka, napadlo ji, ale myšlenku nevyřkla. Proč taky. Měla radost. Obrovskou. Ne že by nikdy od pana K nic nedostala, chraň bůh. První dárek, tedy první větší, bylo auto. Stylově Ford Ka. Strašně se tomu tehdy nasmáli. Ale tohle byl sen. Další splněný sen. Per partes, Pavlíno, per partes.

„Ty ses nějak vyfíkla, kočando,“ uznale pokyvovala hlavou Sandra, „Myslíš, že to tam bude tak hoch nóbl?“

„Šťěstí přeje připraveným,“ zasmála se Pavla vlastní upřímnosti. Sandra byla kolegyně a kamarádka. Dnes v pět odpoledne spolu jdou na křest knihy jednoho redaktora z baráku, a i když je to vlastně pracovní akce, nečeká je tam v tom směru nic zásadního. Bude to spíš takový čtvrtěční předvečírek a jejich hlavním úkolem bude tvářit se „byzy“ a okouzlovat. Sandru měla Pavla ráda a trávila s ní dost času i mimo práci. Byly velmi rozdílné. Tak, jak jen dvě zhruba stejně mladé ženy mohou být. Ale jedno měly společné. Ani jedna nebyla nikdy vdaná. U Sandry to bylo dílem i tím, že si úplně neuměla vybrat, jestli je na kluky, nebo na holky. Navíc byla nepříliš ambiciózní a taky dost mimoň. Nosila růžové vlasy s extrémně krátkou zubatou ofinou a libovala si ve stříbrných a zlatých oděvech. Někdo jí prý už na škole přišil přezdívku *Majka z Gurunu*. Pavla sice nevěděla, o co přesně jde, ale obrázky na Googlu vlastně docela odpovídaly. Se Sandrou se navzájem nijak neohrožovaly. Jejich plány se nikdy nekřížily. Možná také proto, že Sandra si vlastně

žádné plány nedělala. „Je to seznam věcí, které se nikdy nestanou,“ kroutila často hlavou nad Pavliným počínáním. Ideální kámoška.

„V kolik vyrážíme, Sandy?“

„No hned po té poradě. Máme to v zasedačce ve trojku tak na půl hodinky. To bychom měly zvládat.“

„Zařídilas tam to parkování?“ zeptala se Pavla.

„Jasně že jo. Rovnou u toho. Je tam rezervě pro dvě auta. Jedno je naše,“ usmála se a ukázala na své bizarní zlaté střevice na vysokém podpatku. „V tomhle to na procházku fakt není.“

Pavla s pochopením pokývala hlavou a odebrala se věnovat powerpointové prezentaci na onu odpolední radu. Tyhle prezentace byly její doména. Většina kolegyň žila v domnění, že čím delší materiál je a čím více obrázků do něj nacpou, tím pracovitěji budou vypadat. Racionální Pavla věděla, že nikdo nikdy nečte dlouhé maily a že každý se po půlhodině porady nudí a „bolí ho prdel“, jak trefně pojmenoval výsledek dlouhých schůzí její dávný šéf a milenec v jedné osobě. Pavla si na Martina vzpomněla pokaždé, když nějakou prezentaci tvořila. I teď. Neviděla ho od té doby, co ho vedení společnosti odvolalo a prakticky na hodinu musela tehdy kanceláře opustit i ona coby jeho asistentka a veřejně propíraná matrace, jak to tenkrát někdo nazval. Pavla tu potupu obřečela a poučila se. Sázka na jednoho koně je jako sázka na mrtvého žokeje. Taková byla. Učila se rychle.

„Zprocesuješ to, Pavli?“ zeptal se jí marketingový ředitel hned poté, co zaklapla svůj notebook. „Tedy pokud k té prezentaci ještě někdo něco nemá?“ obrátil se na ostatní přítomné.

I kdyby někdo něco měl, byl by to tenký led. Pavla byla přesvědčivá jako vždy a on už to svou rychlou reakcí de facto schválil. Nač na sebe upozorňovat. „Nejlepší strategie pro přežití v korporátu je nechat se unášet proudem někde uprostřed řeky,“ dával jí před nástupem do první opravdové práce školení Wowi. Chodila s ním od druhého semestru na ekonomce. Byl jedním z důvodů, proč se nevěnovala studiu naplno. On ji v něm sice podporoval, psychicky

i finančně, ale ona čas strávený s ním považovala za stokrát lepší školu. Wolfgang byl Švýcar, ale domovem mu byla korporace, pro kterou už deset let pracoval a díky které viděl kus světa. Praha byla tehdy už jeho pátá štace.

„Nesmíš být ani moc dobrá, ani moc špatná. Moc dobrá ohrožuje šéfa proto, že by ho mohla nahradit, a moc špatná proto, že se svým průšvihem stáhne ke dnu všechny. Pěkně uprostřed a mluvit, jen když se zeptají,“ kladl jí na srdce. Byl to chytrý chlap, mnohem chytřejší než jeho šéfové, ale uměl to skrývat. Pavla byla později mnohokrát svědkem situací, které mu dávaly za pravdu. I tahle blbá kampaň by šla udělat mnohem inovativněji, tím si byla jistá. Ale takhle budou všichni spokojeni. Nikdo nebude žárlit na dobrý nápad, nikdo nebude riskovat nezvyklé rozhodnutí.

„Vrhne se na to se Sandrou hned po víkendu,“ odpověděla šéfovi střízlivě. Zítra je pátek, to už nemá cenu rozjíždět nic.

V průběhu porady pípla Pavle esemeska, ale dostala se k ní až teď, skoro o hodinu později.

Vyzvednu Vás v sobotu v devět ráno. Krajkové prádlo s sebou :)

Pavla se pousmála žertu starého chlípníka a odepsala: *Kam mne unesete?*

Odpověď dorazila až za několik dlouhých minut. To už byly se Sandrou na odchodu z kanceláře:

Tajemství dělají z obyčejného víkendu romantické dobrodružství.

Těším se, odepsala a dál nevyzvíдалa. Jednak by to nemělo cenu, protože K by stejně nic neprozradil, a pak, ona milovala jeho překvapení.

„Káčko?“ zeptala se Sandra, již konverzace ani Pavlino uculování neušly.

„Jo, jedeme na výlet. Vracíme se podle všeho až v pondělí rovnou do procesu.“ Sandra byla jedním z mála lidí, kteří o ní a panu K věděli. Pár dalších možná tušilo, ale nikdo nikdy nenašel odvahu se zeptat přímo. A pan K rozhodně o publicitu nestál. V tomto ani v jiných směrech.

„To ti přeju,“ řekla Sandra. „Já budu asi kalit. Dneska začnu a od rozdělané práce se odcházet nemá.“

Obě se představě Sandry ploužící se po brutálním víkendu po kanceláři srdečně zasmály a nasedly do Pavlina auta.

„Kam to bude, paninko?“ zažertovala řidička, když startovala.

„Hotel Mandarin, slečinko, ale hlavně opatrně,“ odvětila Sandy, která nevlastnila ani řidičský průkaz. „Já to pokoušet nebudu. Zním svoje limity,“ odpověděla kdysi na Pavlin dotaz, proč si tvrdošijně odmítá udělat autoškolu. A podle mnoha indicií z jejího života to bylo skutečně moudré rozhodnutí.

„Hele, kočí, a kam půjdeš kalit?“ zajímala se Pavla.

„Já nevím ani. Asi tak nějak všude. Jdeme zítra na večeri do Sasazu s tou partičkou kolem Rendy a pak průtah Prahou, znáš to.“

„To se zase bude prášit za kočárem,“ zasmála se Pavla, která víkendové tahy považovala za ztrátu času. Neměla proti nim nic principiálně, ale její hřiště byly firemní párty a večírky, kde se mohla seznámit s někým zajímavým. Alkohol moc nepila, kromě drahých vín – a to není zrovna párty drink –, a na drogy ji neužilo vůbec. A pan K je přímo nesnášel. To se podle všeho bohužel nedalo říct o obou jeho dětech, což byl pravděpodobně hlavní důvod jeho postoje.

„A kam máte namířeno vy?“ zajímala se pro změnu Sandra.

„Já nevím,“ odpověděla po pravdě Pavla, „zase překvápko. Nevím nic, ani destinaci, jestli to bude dvacet kiláků za Prahou, nebo na Capri. Nemám poněti.“

Poslední takový výlet jí pan K přichystal před třemi měsíci. Bílá noc v Petrohradu. Ten chlap věděl přesně, jak jí vyrazit dech. Koukali se z břehu řeky na zvedání mostů, on v ruce lahev šampaňského, ona svoje lodičky, protože prochodili celou tu kouzelnou noc. „Ten mi dává,“ povzdechla si nahlas se zasněným úsměvem.

„Jak dlouho už jste spolu vlastně?“

„Spolu,“ pousmála se Pavla dílem ironicky a přistála zpátky na zemi, „šest let, šest a půl přesněji.“

„Na to, jak rychle umíš být s chlapama hotová, je to stejně neuvěřitelný výkon,“ uznale pokyvovala Sandy.